

paa en Tid, hvor to Kommissioner sidder og overvejer saadane Spørgsmaal, og hvor den ene særlig overvejer Spørgsmaalet om Fradragsregler, vilde fremkomme med et Forslag uden Hensyn til, hvad disse Kommissioner mener, og et Vidnesbyrd om, at jeg med Hensyn til min Anskuelse om, at dette ikke var tilstedeligt, har været i Overensstemmelse med ærede Medlemmer baade i dette og i det andet Ting, ser jeg deri, at der ikke hverken under Forhandlingerne om Prøvevurderingen eller under Finanslovbehandlingen fremkom en eneste Opfordring til mig om at fremsætte dette Forslag om Fradragsreglerne. Man har almindelig erkendt, at det kan man, naar man har nedsat en Kommission til Overvejelse deraf, ikke gøre, før Kommissionen har afgivet Betænkning. En anden Sag er det, hvis man vil forandre Beskatningen, og det gør den højtærede Finansminister nu, det kommer han ikke fra. Det gør han ved at rykke Vurderingerne frem i Tid. Alverden ved, at der har været en Stigning, og at denne Fremrykning i Tid vil medføre en højere Skat. Naar man forandrer ved Skatten, naar man kommer til en højere Skat, er det først, det bliver nødvendigt uden Hensyn til, om Kommissionen er færdig eller ej — nu er dog heldigvis den kommunale Skattekommission færdig —; naar man, siger jeg, giver Skatten en haardere Karakter, er det først, det bliver nødvendigt at rette ved de Mangler i Skattens Grundlag, som alle Partier her i Tinget har været enige om at erkende som Mangler. Jeg kan her støtte mig til en Autoritet, som jeg tror, den højtærede Finansminister vil bøje sig for, nemlig hans højtskattede Kollega, den højtærede Forsvarsminister, som i 1909—10 var Indenrigsminister. Han udtalte under Behandlingen af Spørgsmaalet om Ejendomsskyld her i Salen i Samlingen 1909—10 — det staar i Rigsdagstidenden Sp. 2765 — følgende: „Jeg kan ikke komme bort fra den Betragtning, at hvis man til Foraaret faar denne Ejendomsskyld i højere Grad...“. Den daværende Indenrigsminister brugte dette forsigtige Udtryk. Der var, som bekendt, den Gang Tale om, at til Foraaret 1910 skulde ganske automatisk virkende en Femtedel til af den kommunale Skat paa faste Ejendomme rykke over fra Hartkorn til Ejendomsskyld. Det var altsaa ikke som Følge af Ændringer i Loven, men som Følge af en ganske automatisk Virkning af en bestaaende Lov, medens her endda er Tale om en Ændring. Det kunde

den daværende Indenrigsministers Retfærdighedsfølelse ikke forsoné sig med, og han udtaler altsaa: „Jeg kan ikke komme bort fra den Betragtning, at hvis man til Foraaret faar denne Ejendomsskyld i højere Grad, gør vi Uret mod to Grupper af Mennesker, der for det første er overmaade mange — Tallet kan ikke gøres op, men det er overmaade stort — og dernæst aldeles overvejende hører til den mindre velstillede Del af Befolkningen“. Denne Uret mente altsaa den daværende Indenrigsminister, at man om ikke helt saa i det væsentlige maatte bort fra ved at gaa over til andre Fradragsregler, og derfor sluttede han ligesom hele den daværende Regering sig til Forslaget om disse, og det er den samme Betragtning, som den daværende Indenrigsminister den Gang gjorde gældende, jeg nu støtter mig til.

Den højtærede Finansminister saa, tror jeg, noget for skeptisk paa Udsigterne til en hurtig Fremme af Lovforslaget, hvis man indsætter disse Ændringer, om hvilke det er bekendt, at der her i Tinget er Enighed mellem de forskellige Partier. Den højtærede Minister gjorde særlig opmærksom paa, at Landstingsudvalget i sin Tid henlagde Lovforslaget. Nej, det gjorde det egentlig ikke, man kan ikke sige, at det henlagde Lovforslaget, thi det var til første Behandling i Landstinget den 13. April, men Rigsdagen blev hjemsendt allerede den 16. April. Der var altsaa kun 3 Dage til Udvalgsbehandling, og det var ganske naturligt, at Landstinget mente, at der ikke i den Tid kunde finde nogen egentlig Udvalgsbehandling Sted. Man kan altsaa ikke sige, at Landstinget har henlagt Lovforslaget, man kan kun sige, at der faldt nogle kritiske Bemærkninger om det, og at man i øvrigt ikke kunde komme til en egentlig Behandling af det i den meget korte Tid, der var tilbage af Samlingen. Jeg tror altsaa, det vil være muligt paa forholdsvis kort Tid at naa til Enighed om at ændre Lovforslaget saaledes, at vi her fra dette Ting med god Samvittighed kan sende det op til Landstinget og inden alt for lang Tid faa det vedtaget i dette.

Pinstrup: Vi erfarede nu, at den højtærede Finansminister er en Mand, der ikke ynder Spydigheder, naar det gaar ud over ham selv. Han giver da skarpt Tilsvaret under en saadan Form, at han kun vil kunne gøre det i Tillid til, at de allierede, som han var spydig overfor, ikke vover at slaa til Kassen, som han sidder i.